

Libris

Respect pentru oameni și cărți

Not Quite a Wife

Mary Jo Putney

Copyright © 2014 Mary Jo Putney

Toate drepturile rezervate

Ilustrația copertei: Chris Coccozza

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

Iubire regăsită

Mary Jo Putney

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Diana Calangea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PUTNEY, MARY JO

Iubire regăsită / Mary Jo Putney;

trad.: Graal Soft. – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3601-0

I. Macovescu, Alexandru (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Mary Jo Putney

Iubire regăsită

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU MACOVESCU

LITERA®
2019

Capitolul 1

James, Lord Kirkland, deținea o flotă de transport, jumătate de cazinou londonez la modă și era un spion remarcabil, care lucra în secret și cu eficiență în războiul din umbră dintre Marea Britanie și Franța lui Napoleon. Rareori era îngăduitor cu sine însuși...

... În afară de perioadele când avea treabă în orașul-port Bristol, cum avusese în această zi. Îl întâlnise pe căpitanul vasului său, descifrasese scrisoarea pe care i-o adusese acesta și o dăduse unui curier s-o ducă înapoi la Londra cu toată graba convenită. Apoi îi dăduse liber secretarului său, spunând că prefera să meargă pe jos până la hanul unde stăteau amândoi.

Soarele și căldura după-amiezii de la sfârșitul primăverii îi făcuseră explicația plauzibilă, deși nici ploaia, nici gheața și nici zăpada nu l-ar fi oprit. În aceste câteva minute, nu avea să se mai gândească la afacerile sau la activitatea lui sub acoperire, ori la posibilele rezultate nedorite ale diverselor sale planuri și la potențialul pericol de moarte la care se expuneau agenții săi. În schimb, avea să-și amintească și să jalească ce pierduse.

Vremea se încălzise considerabil în această zi, în timp ce supraveghea activitatea de la bordul navei. Dacă ar fi singur, și-ar da jos haina și pălăria și ar lucra în cămașă. Ei bine, avea să fie înapoi la han destul de curând.

Kirkland nu voia decât să se bucure știind că ea locuia la doar câteva străzi mai încolo. Savura gândul dulce-amar că, peste câteva minute, putea să bată la ușa ei. Poate îi deschidea chiar ea – nu ținea deloc la ceremonial – și vor fi din nou față în față. Oare i se închisese părul lucios de culoarea bronzului? Ochii ei ca marea aveau să fie albaștri sau cenușii?

Făcu o grimasă la gândul că ochii ei expresivi vor fi cu siguranță cenușii de furie și dezamăgire dacă îl va vedea. De aceea, nu avea s-o ia pe strada care ducea la locuința ei. Îi spusese că nu mai voia să-l vadă niciodată, iar el se jurase să nu-i mai dea prilejul.

Câteodată, gândirea lui sofistă cocheta cu această problemă. Promisese că ea nu avea să-l mai vadă, dar oare asta însemna că nu putea să o observe din umbră? Dar privitul n-avea să fie niciodată de-ajuns...

Își alungă aceste gânduri, căci erau nebunie curată.

La naiba, dar cald mai era azi! Își smulse lavaliera de la gât, simțind că se sufocă. Doar atunci, pe când mergea în umbra zidurilor, își dădu seama că avea un acces de malarie. Le avea rar în ultimul timp, dar uneori, de obicei în momentele cele mai nepotrivite, febra îi creștea din nou vertiginos. Trebuia să se întoarcă la han, unde avea scoartă de chinină care scădea temperatura. Nu putea să facă mai mult de zece minute până la han. Cu capul învârtindu-i-se, o coti pe o alee care urma să-l ducă în acea direcție.

La jumătatea drumului se opri, nerecunoscând clădirile din capătul celălalt. Nu era bine; probabil că ajunsese mai departe decât credea. Se întoarse, nesigur pe el și o luă înapoi pe unde mersese.

Amețit, se sprijini de un zid, recunoscător pentru cărămida rece pe care își puse fruntea asudată. Hanul. *Hanul!* Oare cum îi spunea? Vaporul? Struțul? Cum naiba se chema? Trăgea deseori acolo.

Se îndreptă cu greu și o porni din nou către intrarea în alee, cu o mână atingând ușor zidul ca să-și mențină echilibrul, dar, după vreo zece pași, genunchii i se înmuieră și începu să respire sacadat. Trebuia să ajungă într-un loc sigur. La han sau înapoi pe vas, care trebuia să se afle încă în port.

Se întuneca, dar zări doi oameni apropiindu-se pe alee.

– *Vă rog*, spuse el cu vocea întretăiată. Am nevoie de ajutor...

– Iote aci, zise o voce cu un puternic accent din vestul Angliei. Un gustuțiu numa' bun de jumulit. Îi beat criță.

– Poa' să fie un lord, zise tovarășul lui, răsând pe înfundate. Iote ce haine! Pun rămășag că are punga doldora. Numa' haina dă pă el face o avere.

Kirkland înjură în gând. De obicei, putea face față la doi derbedei stângaci, fără prea mare efort, dar în momentul de față, îl putea doborî și o pisică vagaboandă. Chiar și așa, reflexele bine antrenate îi reveniră când o mână aspră îl apucă de braț și îl ridică în picioare pentru ca omul să-i poată scoată haina. Kirkland se eliberă dintr-o smucitură și îi trase atacatorului un șut în genunchi, făcându-l să se clatine.

– La dracu'! îl înjură omul. O să-ți pară rău pentru asta!

Se repeziră amândoi la el, mârâind printre dinți cele mai murdare înjurături posibile. Kirkland reuși să le dea câteva lovituri, dar fu doborât repede. Un picior încălțat într-o cizmă se repezi cu răutate înspre capul lui. Încercă să se rostogolească mai încolo, dar zidul îl împiedica să scape. Cizma îi atinse ușor capul și asupra lui se pogorî întunericul binecuvântat.

Programul infirmeriei pentru acea zi se terminase, și Laurel Herbert se bucura de liniștea binemeritată. Nu veniseră mulți oameni pentru tratament în acea după-amiază. Asta fusese un noroc, căci Daniel era plecat, iar Laurel nu era doctor, cu toate că învățase o mulțime de lucruri lucrând la infirmerie de atâția ani.

Betsy Rivers, secretara ei, se dusesse să-și vadă mama suferindă, așa că Laurel avea întreaga casă la dispoziție în această noapte. Ce liniște încântătoare!

Își pregăti o ceașcă de ceai, desfăcându-și părul din panglica cu care era legat, în timp ce fierbea apa. Când ceaiul fu gata, duse la etaj cana cu băutura aromată, în salonul de muzică, unde o aștepta pianul ei, un Broadwood magnific. O aștepta și motanul ei gri, Shadow. Se uită în sus la ea de pe scaunul unde moțâise, clipi din ochii săi aurii,

Resapoi își vârî din nou nasul sub labe. Era o companie relaxantă, care se potrivea cu dispoziția ei.

Laurel se așeză pe banchetă și puse ceaiul deoparte să se mai răcească. Ce să cânte? Tocmai învăța o nouă piesă de Mozart, dar, pentru că era obosită, degetele îi atacă din obișnuință sonata preferată de Beethoven. Muzica era hrană pentru suflet, iar ei îi plăcea mult forța senină a piesei, chiar dacă îi evoca prea multe amintiri.

Tocmai terminase partea adagio când auzi ciocănelul bătând la ușa infirmeriei. Zâmbi cu tristețe și luă o înghițitură generoasă de ceai înainte să pună ceașca deoparte ca să coboare scările. Ar fi trebuit să știe că liniștea și pacea nu îi erau garantate. Infirmeria Herbert nu refuza niciodată pe nimeni și, dat fiind că locuia la etaj și era singura persoană de acolo în această seară, obligația era a ei.

De dragul unei aparențe demne, își legă părul lung la spate. Avea să iasă repede din panglică, dar, cât timp rămânea strâns, avea să pară mai matură și competentă.

Deschise ușa și văzu doi docheri din port care veneau la slujbă la capela fratelui ei. Duceau între ei un bărbat leșinat, purtând doar izmene și o cămașă ruptă, însângerată, iar brațele lui fără vlagă atârnav peste umerii lor.

– Scuze, domnișoară Herbert, spuse omul mai înalt, Potter. L-am găsit pe tipul ăsta bătut măr pe o alee și ne-am închipuit că o să-l îngrijești.

– Așa o să și fac. Ați făcut bine că l-ați adus aici. Laurel se dădu un pic înapoi ca să poată trece pe lângă ea. Capul rănitului atârna și părul negru îi ascundea fața, dar părea zdravăn și în formă, ceea ce ajută întotdeauna însănătoșirea.

Pe când îl duceau la cea mai apropiată sală de consultații, Larkin spuse, îngrijorat:

– Are febră, bietul de el. Nu e variolă, nu?

– Nu văd semne de variolă, spuse Laurel ca să-l liniștească. Febra are multe cauze.

Cabinetul avea lumină naturală bună și o masă mare, capitonată, pusă în mijlocul camerei. În dulăpioarele încastrate în pereți erau instrumente, bandaje, bucăți de pânză albă și alte materiale medicale.

Docherii îl puseră jos pe bărbat, cu o delicatețe surprinzătoare, și îl întoarseră pe spate. Laurel se încruntă când îl examină. Avea o mulțime de vânătăi și plăgi, dar nu sângera prea tare, nu părea să aibă oase rupte și respira normal.

De n-ar fi fost rana gravă de la cap... Își mută privirea la fața lui. Trăsături puternice, regulate, pomeți înalți... Laurel icni, fiind străbătută de un fior de gheață.

– Îl cunoașteți, domnișoară? o întrebă Potter.

Ea se strădui să-și stăpânească emoțiile și fu surprinsă de cât de calmă îi sună vocea:

– Este... lordul Kirkland. Un prieten de familie. El și fratele meu au fost colegi de școală.

Larkin se scărpină în cap.

– Dacă-i lord, o să-l caute cin'va. Venea la 'mneata în vizită?

– Are o companie navală, așa că probabil e în Bristol cu afaceri, spuse ea, tot pe un ton neobișnuit de calm. A avut malarie în copilărie și îi revine uneori. Dacă despre asta este vorba și acum, nu ați riscat nimic pentru fapta voastră bună.

– Aveți nevoie de ajutor cu tipu' ăsta, domnișoară Herbert? întrebă Potter.

Bănuind că oamenii voiau să ajungă acasă la cină, ea scutură din cap.

– Nu, îl voi examina pe Lord Kirkland, să văd cât de grave îi sunt rănilile. Dacă are nevoie de un chirurg, voi trimite pe cineva la Casa Sionului să aducă unul. Reuși să zâmbească. Domnule Potter, domnule Larkin, astăzi ați fost buni samariteni în adevăratul sens al cuvântului.

Încântați de lauda ei, cei doi își plecară capetele cu sfială și apoi plecară. Laurel puse zăvorul după ce ieșiră, apoi se rezemă de ușă, tremurând. Oare se înșelase când îl identificase? Ani de zile, îl văzuse pe James Kirkland în atâția bărbați.

Nu l-ar recunoaște și la miezul nopții, în bezna dintr-o mină de cărbune. Făcându-și curaj, se întoarse în cabinetul de consultații să-i trateze rănilor. Părea ciudat de vulnerabil așa cum stătea întins acolo. Tânăr. Nu atât de enigmatic și de formidabil cum apărea în amintirile ei.

James, Lord Kirkland. Putred de bogat, odinioară cel mai bun prieten al fratelui ei, cel mai periculos bărbat pe care îl întâlnește vreodată.

James, soțul pe care îl părăsise cu zece ani lungi în urmă.

Capitolul 2

Kirkland se lupta într-un întuneric chinuitor, știind că avea un acces de malarie. Visele lui cu Laurel erau întotdeauna mai pregnante când îi ardea trupul de la febră. Atunci părea atât de reală încât ar fi putut s-o atingă. Amintiri despre ea îl năpădiră cu o intensitate hipnotică.

Nici dacă ar trăi până la o sută de ani, n-ar uita niciodată seara în care se întâlniseră. Fratele mai mare al lui Laurel, Daniel Herbert, era elev la Academia Westerfield într-un an mai mic decât cel al lui Kirkland. Daniel nu fusese trimis acolo pentru rea purtare – era un model de politețe și disciplină. Însă părinții lui își făceau griji că era prea credincios. Un adevărat gentleman englez trebuia să fie un om cu credință, dar prea multă religie era... nepotrivită. Și mai rău, Daniel era atras de sectele reformiste ca aceea a metodiștilor, iar părinții lui nu vedeau de ce ar trebui reformată societatea. Așa că își trimiseseră fiul la Lady Agnes Westerfield, presupunând că o fiică de duce le va da elevilor ei o educație sănătoasă în spiritul Bisericii Anglicane.

Avuseseră dreptate până la un punct. Elevii trebuiau să participe la slujbe săptămânale la capelă, dar nu li se cerea să aibă o anumită credință. Lady Agnes, care călătorise mult, nu credea că Biserica Anglicană oferea singura cale spre rai.

Kirkland și Daniel Herbert se împrieteniseră când își descoperiseră pasiunea comună de a discuta despre etică, morală și filosofie cu atâta profunzime, că alți elevi fugeau de lângă ei. Concepțiile lui

Daniel erau preponderent religioase și spirituale, pe când Kirkland înclina mai mult spre filosofi ca Locke și Voltaire. Concluziile lor despre dreptate și morală erau adesea aceleași, dar căile pe care ajungeau la ele erau diferite.

Discuțiile lor incitante continuaseră ani de zile, și după ce trecuseră de la Academia Westerfield la Oxford. Kirkland tocmai terminase Colegiul Balliol când Daniel îl invitase la casa familiei Herbert, lângă Bristol.

Călătorind mai încet din cauza drumurilor înglodate, cei doi tineri ajunseseră târziu la conacul Belmond, după ce toți cei din casă se retrăseseră în odăile lor. Daniel îl condusesese pe Kirkland în camera de oaspeți, apoi merseseră amândoi la culcare, căscând.

Deși odaia era confortabilă, Kirkland nu putea să adoarmă. Se tot răsucea în pat, când auzise muzică. Un pianist cânta Beethoven în camera de sub a lui. Lui îi plăcea enorm muzica și se pricepea la pian, dar oricine cânta acolo jos era un instrumentist excepțional.

Kirkland era blestemat să fie foarte curios, așa că își pusese papucii și un halat de casă și o luase în direcția din care venea muzica minunată. La parter, deschisese ușa salonului de muzică – și o văzuse pe Laurel Herbert pentru prima oară.

Stătea la pian, cu trăsăturile ei fine luminate de lumânările unui sfeșnic cu mai multe brațe. Chipul și coloritul deschis îi accentuau asemănarea cu Daniel și era așa frumoasă, că îl săgetase drept în inimă. Nu avea frumusețea epatantă a unei fete care atrăgea toate privirile când intra într-o încăpere. Dar el nu-și putea lua ochii de la ea.

Ea își ridică privirea când se deschise ușa. Ochii ei, îndepărtați unul de celălalt, erau de un albastru-cenușiu încetoșat, iar coșta ce îi cădea pe un umăr avea luciul intens al bronzului bine lustruit.

Când privirile li se întâlneau, se produse între ei un puternic curent de electricitate, asemenea unui fulger tăcut. Fiecare fibră din corpul lui se trezi la viață. Preț de vreo zece secunde, mâinile ei îi rămaseră nemișcate pe claviatură, iar ochii i se măriră. Apoi se ridică și înconjură pianul ca să-l salute. Cu toate că el știa că fata nu împlinise 18 ani, avea o stăpânire de sine rar întâlnită la orice vârstă.

– Trebuie să fiți prietenul lui Daniel, Lord Kirkland. Îi zâmbi și îi întinse mâna. Era înaltă și grațioasă ca o gazelă. Bun venit la conacul Belmond, milord.

– Spune-mi James.

Pe când îi luă mâna și îi întâlni privirea serioasă, un val de căldură și de pace se răspândi prin el, ajungând în locuri din sufletul lui care fuseseră amorțite întreaga viață. Căldura și sinceritatea erau atributele esențiale ale lui Laurel Herbert și, în timp ce îi strângea mâna, știu cu o certitudine absurdă că avea s-o iubească pe acea femeie până în ziua morții lui.

Laurel îngrijise de-a lungul anilor pacienți de ambele sexe, de toate vârstele și rasele, așa că putea să se ocupe și de un soț înstrăinat. Sau, cel puțin, așa își spuse, deși mâinile îi tremurau când puse la fiert niște scoarță de chinină, apoi o luă de pe foc și o lăsă să se mai răcească în timp ce îi trata rănilor.

Ar fi putut să-i scoată hainele ferfenițite dacă ar fi fost un străin leșinat, dar cu James – nu putea. Era un om care ținea mult la intimitatea lui, și ea, dintre toate femeile, nu avea nici un drept să i-o încălce. Așa că îi examină atât mâinile, cât și picioarele, verificând dacă nu avea vreun os rupt, curățând apoi julturile și tăieturile înainte să continue consultația.

Îi știuse atât de bine corpul pe vremuri...

Nu! Alungă acest gând și se concentrează pe spălătul plăgii superficiale, dar murdare de la cap, din care curgea cea mai mare parte din sângele care îi pătase cămașa. Era mai slab decât și-l amintea, cu mușchi tari și fără pic de grăsime. Muncea prea mult, fără îndoială... Sub rezerva lui amabilă, se consuma tot timpul. Ca o lumânare ce arde la ambele capete...

Își alungă și acest gând. Avea o mulțime de vânătăi, dar, în afară de febră, starea lui era bună, deși avea să-l doară groaznic capul când se va trezi din leșin.

Până să-i curețe și să-i trateze rănilor, fiertura din coajă de chinină era gata. Strecură într-o ceașcă lichidul amar, adăugă o porție generoasă de miere și amestecă.